

Apoyantme en l' arbre de brancám
espés que m' amagava de la vista de
tothom, m' ha semblat sentir las bat-
zegadas dels cors d' aquella parella
d' enamorats que somreyan á la vida
y que volían expressar lo goig immens
que 'ls causava 'l món.

Lo Sol vetllava á tothom, á morts
y á vius. Y enlayrat del tot enviava á
tothom sa claror bella. Que 'l Sol es
aixís: als morts los hi envía sa claror
perque s' aconsolin al veure al sérs que
plens de vida fins á voltas trepitjan sas
ossadas, y als vius pera que no s' en-
tristeixin al pensar en lo que serán de-
má...

Y he cercat sa causa y m' he pre-
guntat qué era aquesta...

La vida es... la vida.

Alfons Sans y Rossell.

Castellví de la Marca, 19 d' Agost de 1900.

LA FONT Y EL RIU

(FAULA)

Perdut d' esma entre montanyes
y assolant camps y pendants,
un riu, cert jorn va trobarse
d' una font al davant seu.

—Deu te quart fónt cristallina—
va dirli 'l riu galantment,
y la font mitg pertorbada.

—Deu te quart—li respongué.

—Per lo que veig, ignoravas
—seguí 'l riu ab cert desdeny
—qui era jo, ¿cóm no ho sabías?
¿no ha vingut, durant est temps,

cap més riu á visitarte?
¿tal volta soch jo 'l primer?—
Y al dir aixó, s' hi atansava
y orgullós 'nava creixent.

—¿Peró qu' es lo que veig are?
¿qu' es lo que sento, mon Deu?
Tu ets el riu que ple de rabia
vens per assolarme prest
el soli d' hont jo fins ara
l' única reyna n' he esset.

Tu que sense mes germanes
may haurías sigut res,
¿encara vols engrandirte
més, la meva sang bevent....?
Per Deu, riu, ta calma imploro,
ab mi no vulgas ser cruel;
vesten d' aquest lloch, apártat,
vesten ben lluny si pot ser;
deixa qu' á n' aquí jo sia
lo que fins avuy he esset;
deixa que jo ab mes caricies,
que ab mos afanys y ab mon zel
cuydi aquestes flors tan belles,
á qui el gay papallonet
en havent despuntat l' auba,
colma de besos ardents;
deixa, sí, que ab la sang meva
nutreixi aquets aucellets,
els quals en gracia no 's cansan
de cantar himnes á Deu....

Y 't quedas.... ¿perque no marxas?
¿es que no escoltas mos prechs?
¿quin mal t' han fet les floretes?
digas ¿quin mal jo t' he fet?
—y mentres somiquejava
la font ab son xargoteig
ses llágrimes engollia
sedent, el riu sense fré.

—Pobra font, qu' ets inocenta—
contestá ab malicia aquest—
y es que no sabs, desgraciada,
que jo aspiro á ser molt més
perque no soch prou encare
y volguent ser mes potent,
no puch respectar tes lláguimes,
les que com pots veure 'm bech.
Soch ambiciós, ho confesso,
lo ferm gran es mon dalé.

Soch orgullós, com negarteho;